

Floarea lui April

Flavius Laurian Duverna

Floarea lui April

Când m-am întâlnit cu Tine,
O, Isuse drag, eram copil,
Și Tu-ai sădit atunci în mine
Cugete noi, gânduri divine
Și-o floare-n luna lui April!

În sufletu-mi de dor înfrânt
Și apăsător sub grea povară,
Ea a crescut ca din pământ
Sub susurul cel lin și sfânt,
În cea mai dulce primăvară.

Nedespărțiți așa creșteam,
Și eu, și floarea ce-ai sădit,
Și tot mai mult înțelegeam
În viața ce mi-o petreceam
Cum Tu Isuse, m-ai iubit!

Atunci am simțit mângâiere
În floarea scumpă și aleasă,
Și prin nevoi, și prin durere,
În Duhul cel Sfânt cu putere
Noi am clădit, aceeași casă.

Și între timp, când a-nflorit,
Începând, să răspândească
Parfumu-i sfânt, m-a întărit,
Multe cercări le-am depășit,
Din lupta vieții, sufletească.

Iubirea-i miresmata floare!
Și-al ei balsam... vindecător,
Mi-a potolit mâhnirea mare
În vremuri de descurajare,
În timpi de cumpănă și dor!

În ea mi-am găsit odihnire
Și-ncurajarea-n clipe grele,
Și-am învățat că în smerire
În ceasuri sfinte de-umilire
Se poate trece, peste ele.

Și de-oi păstra-o ne-ncetat,
Această floare și-a ei taină,
Având cugetul sfânt, curat
Trăindu-mi viața... ordonat,
Îmi va aduce-a nunții haină.

Atunci, la masa aceea mare
Voi fi prezent la cina sfântă,
Când oaspeții în sărbătoare,
În mulțumirea cea mai mare
Îi vei privi-n haina de nuntă!

Te laud azi, Doamne Isuse,
Că-n mine Tu floarea-i sădit,
Și multe dorinți, nespuse,
Ce n-am știut a-Ți fi expuse
Prin ea vor fi, de-ndeplinit!

Flavius Laurian Duverna